

muligt. Med Hensyn til selve Sagen vil jeg sige, at det forekommer mig, at vi maa tage Sagen op, idet Tilstanden omtrent er uholdbar. For det første er det upassende, at Folkets Repræsentation skal bo i et Hus, hvor den saa at sige bor af en anden Autoritets Naade. Med en Vært som den, vi nu have, med en saa elskværdig Vært som den nuværende Krigsminister kan man til Nød finde sig i Forholdene, men vi have haft med andre Værter at gøre, og vi vide jo ikke, om vi igen kunne saa med Værter at skaffe, som det vilde være utaaleligt — i det mindste for vore Formænd — at have Samraad med. Folket kan forlange, at dets Repræsentanter have en egen Bygning, en egen Vøllig, men dette er denne Bygning faktisk ikke. Vi kunne blot se paa denne Sal. Maa jeg spørge, om disse Julebure deroppe ere passende at hyde Tilhørerne og Presens Repræsentanter? Det lille Bur herude for Damerne er det eneste tiltalende, thi der kan man da undertiden finde Beslighed til en lille oplivende Konversation, men ellers vil jeg nok sige, at hvad der er gjort for Tilhørerne, er saa nogenlunde forfærdeligt. I øvrigt vil jeg sige, at Befolkningen næppe aner, hvorledes Forholdene i Virkeligheden ere. Vi ere jo tvungne til at tilbringe hele Dage herude. Jeg kan for min Part sige, at jeg er her i Reglen fra Kl. 10 om Morgen til Kl. 10 om Aftenen. Vi skulle spise herude, drikke herude, arbejde herude og af og til ogsaa sove herude — naar Talerne blive for lange. Udvalgsværelserne ere saaledes, at de saa taalelig give Plads til Udvalgene, men ikke saaledes, at der er taalelig nok af dem. Vi maa jo formelig strides om dem; de forskellige Udvalgsformænd maa strides om at saa Udvalgsværelser til Raadighed. Jeg kan i det mindste for min Part sige — og det kan den højtærede Formand bevidne —, at jeg i Fjor var i det Tilfælde at maatte skrive til Formanden og bede ham om at skaffe mig et Udvalgsværelse, thi ganske vist vare de Medlemmer, der sad i mit Udvalg, raste Folk, og vi havde ogsaa Vaaben, saa vi kunde nok tiltvinge os et Værelse og forsvare det, naar vi havde faaet det, men som Medlem af Fredsforeningen henvendte jeg mig til Folketingets Formand, og han hjalp mig, saa at vi fik et Værelse, og det fik vi Lov til at beholde. Men Grunden til, at vi fik det, var, at Udvalget var paa 15 Medlemmer. I dette Værelse var der ganske vist Borde og en Masse Stole, men ikke et Stab, hvori vi kunde lægge noget fra os, ikke en Skuffe og ikke de nødvendige Bøger,

som vi ellers pleje at have i et Udvalgsværelse — kort sagt, der var intet! Og der maatte det Udvalg, hvorfor jeg var Formand, i lang Tid friste en kummerlig Tilværelse. Skal man foretage noget skriftligt Arbejde, som følger med Rigsdagsarbejdet, skal man en Gang udarbejde en Betænkning, er der ikke et Sted, hvor man kan sidde og arbejde her. Det bedste Sted er at sidde her paa vore Pladser, men Landet har jo her i Folketinget en udmærket Formand, som siger, at der skal være Økonomi overalt. Den Dag, der ikke er Samling her i Salen, behøver der ingen Varmer at være og ingen ordentlig Belysning. Og i hvert Tilfælde, saa snart vi have sluttet vore Møder her i Salen om Eftermiddagen, er der et Regiment af Damer, som lukke op til alle Sider, saa der bliver Træel og umuligt at være her. Ovenpaa er der ved Vinduerne tre Steder, hvor man kan sidde og skrive, naar det er taaget Vejrs, og et Par Steder flere, naar det er klart Vejr. Biblioteket ligger øverst oppe; der er elendig Plads for Biblioteket og for Bibliotekaren, og det er umuligt for nogen at arbejde deroppe. Der er i alt to Sidepladser ved Vinduerne, men i øvrigt ikke et Sted, hvor man kan sidde og arbejde, og det ligger tillige for langt borte, naar man skal have de nødvendige Bøger. Fik vi en Rigsdagsbygning liggende herude, kunde det blive anderledes. Her er fortrinlig Plads ud mod Bredgade, og vi kunde jo beholde denne Bygning, til den anden var færdig, og blev der i denne sidste Forsamlingsstue, vilde her være en fortrinlig Beslighed til at anbringe Bibliotekets og Arbejdsværelser og andet. Det er jo dog en rimelig Fordring, at Biblioteket staar saa nemt og saa let til Raadighed som muligt, vi have alle Brug for det ved enhver Sag, vi skulle behandle, og hvorved vi have Anledning til at sidde og arbejde, men det kunne vi ikke. Det, jeg her har nævnt, angaar altsaa kun vor officielle Stilling. Men saa have vi jo ogsaa vore private Interesser, og de gaa jo ud paa, at vi dog skulde have det en lille Smule bekvemt, naar vi skulle tilbringe Tiden fra 10 Morgen til 10 Aften herude i den meste Del af Aaret. Naar jeg skal fiske Strømper, maa jeg sidde hos Budene herude, og de have endda kun eet Værelse, hvor de ogsaa skulle spise; der maa jeg sidde og gøre Fodtoilette. Jeg antager, at det gaar andre Medlemmer paa samme Naade. Vi have ikke et Sted, hvor vi kunne læde os om, og det kan jo dog være nødvendigt en Gang imellem; vi maa jo dog ogsaa være berettigede til at gaa lidt ud i Selskabslivet om Aftenen, naar vi ere færdige her, og bor